

РЕШЕНИЕ

№ 803

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 02.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **131** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Й. Б. Р. от [населено място], ул. Б.“ № 1, ет. 2, ап. 4, ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22002220003583-091-001 / 27. 07. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1765 / 19. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е необоснован, незаконосъобразен, постановен при неизяснена фактическа обстановка и при липса на преценка и анализ на събраните писмени доказателства. Също така жалбоподателя счита, че липсват и основания за провеждане на ревизията по особения ред на чл.122 от ДОПК. Излагат се доводи за неправилно установено начално салдо. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което оспорения РА да бъде отменен.

Ответникът - директора на Дирекция „ОДОП” С., чрез процесуалния си представител моли съда да потвърди обжалвания РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение и направените по делото разноски. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22002220003583-020-001/ 16. 06. 2020 г., връчена на 13. 07. 2020 г., изменена със Заповед № Р-22002220003583-020-002 / 14. 09. 2020 г. и Заповед № Р-22002220003583-020-003 / 12. 10. 2020 г., издадени от Р. Б.

(оправомощена със Заповед № РД-01-128 / 18. 02. 2019 г. на директора на ТД на НАП С.) е възложено извършването на ревизия на Й. Б. Р., за определяне на задълженията на физическото лице по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01. 01. 2013 г. до 31.12.2018 г. Ревизията е повторна, във връзка с отменително Решение № 849 / 22. 05. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ и е следвало да завърши до 11. 12. 2020 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22002220003583-092-001/ 08. 06. 2021 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е постъпило писмено възражение.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт (РА) № Р-22002220003583-091-001 от 27. 07. 2020 г., издаден от Р. Б. – органа възложил ревизията и М. М. – ръководител на ревизията, връчен на електронен адрес на 30. 08. 2021 г.

С жалба вх. № 94-Й-86 / 13. 09. 2021 г. на ТД на НАП С., Ревизионния акт е оспорен по административен ред.

С Решение № 1765 / 19. 11. 2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С., издадения РА е потвърден. Решението е връчено на електронен адрес на 25. 11. 2021 г.

С жалба вх. № 53-04-991 / 08. 12. 2021 г., РА е оспорен и по съдебен ред.

С оспорения в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № Р-22002220003583-091-001 от 27. 07. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., потвърден с Решение № 1765 / 19. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на жалбоподателя Й. Б. Р., са установени задължения общо в размер на 20 338,16 лв., както и и съответните лихви за забава в размер на 11 407,09 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото, са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато и твърдяното от жалбоподателя нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

В хода на ревизията, от страна на данъчните органи е установено, че получените доходи не съответстват на имущественото и финансово състояние на жалбоподателя, поради което е прието че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК.

Изготвено е уведомление по чл. 124 от ДОПК, че данъчната основа за облагане ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, като от страна на жалбоподателя не са представени документи в тази връзка, нито е попълнена декларация по образец.

Съдът намира констатациите на органите по приходите залегнали в оспорения РА за правилни и законосъобразни.

По делото не се спори по отношение на получените и декларираните доходи на лицето, както и по включените в паричния поток разходи за домакинство и заплатените от лицето консумативи.

По отношение на установените задължения за 2013 г.

За 2013 г. Й. Р. е декларирало получен доход от наем на недвижимо имущество в размер на 6 420 лв., като за разполагаема сума в брой към 01.01.2013 г. е посочил 21 818,43 лв., като е представил справка за реализирани доходи в общ размер на 39 213,98 лв. за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2012 г., между които и изплатен дивидент в размер на 20 000 лв. от „Елгери“ ООД на 31.12.2010 г.

От страна на органите по приходите е приета разполагаема сума в брой в размер на 5 000 лв., като е установено превишение на разходите над доходите в размер на 11 476,25 лв. По реда на чл. 122 от ДОПК е определена годишна данъчна основа за 2013 г. от 17 254,25 лв., която включва сумата на превишението на разходите от 11 476,25 лв. и декларирания доход от наем в размер на 5 778, лв. (след приспадане на нормативнопризнатите разходи). Върху общата данъчна основа е дължим данък в размер на 1 725,42 лв. След приспадане на авансово внесения данък в размер на 356,04 лв., е установен данък за довносяне в размер на 1 251,39 лв.

В жалбата се твърди, че неоснователно не е призната сумата от 20 000 лв., тъй като същата е изплатена като дивидент от „Елгери“ ООД, както и че получените от това дружество парични средства от наеми са обложени авансово с данък.

В същото време от страна на органите по приходите не се оспорва, че лицето е получило дивидент от 20 000 лв. през 2010 г., но се твърди че получената сума, както и тези от наем са били използвани за погасяване на лихви по кредит в размер на 100 000 лв., отпуснат от ДСК АД въз основа на договор от 26.06.2008 г. Установено е, че към 01.01.2012 г. остатъкът по главницата на кредита е в размер на 48 000 лв. и е прието, че в периодите от 2009 г. до 31.12.2011 г. лицето е погасило главница по кредита в размер на 52 000 лв. Посочено е, че през 2012 г. не е погасявана главницата по кредита, а само лихви в размер на 5 328,80 лв. В заключение е прието, че жалбоподателят не е могъл да спести изплатения през 2010 г. дивидент от „Елгери“ ООД и към 01.01.2013 г. е разполагал само със сумата от 5 000 лв., която е приета за начално салдо.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни. Действително няма спор, че през 2010 г. „Елгери“ ООД е изплатило на Р. сумата от 20 000 лв., но няма доказателства, че същата е спестена и може да бъде включена към началното салдо през 2013 г.

Видно е, че Й. Р. няма сключени трудови договори и не получава възнаграждение за труд, поради което очевидно текущите си разходи заплаща с получавания отново от „Елгери“ ООД, в което дружество е съдружник, наем.

Видно от представените (стр. 111) от ответника извлечения от сметки на жалбоподателя в ДСК, предоставената на 27. 06. 2008 г. сума в размер на 100 000 лв. по договор за кредит, към 20. 01. 2012 г. вече е в размер на 48 000 лв.

При това положение правилно е прието, че предвид липсата на други доходи за този период жалбоподателят не би могъл да погаси 52 000 лв., без да е ползвал и сумата изплатена му като дивидент. Освен това няма и данни тази сума да е съхранявана някъде, за да може същата да се включи в началното салдо през 2013 г.

Съдът намира за недоказани и твърденията в жалбата, че върху сумата от 6420 лв. платени наеми от „Елгери“ ООД е удържан авансово данък, поради което не следва същата да се включва в облагаемата част. В жалбата се твърди, че се прилага справка платени авансови вноски, но няма приложена такава справка. С определение по настоящото дело от 13. 05. 2022 г. са дадени изрични указания на жалбоподателя да

представи доказателства за платени данъци, но такива доказателства отново не се представиха.

Действително представена е (стр. 138) справка за извършени плащания от „Елгери“ ООД, в която се сочи удържан данък от платеца, но от тази справка не става ясно кой е бил получателя на дохода и дали това е именно жалбоподателя. По същия начин представения (стр. 139) документ за плащания постъпили по единната сметка, освен че не се за чия сметка е плащането, също така не дава представа и за платеца на задължението.

Доводите в жалбата, че дружеството платец – „Елгери“ ООД е имало данъчна ревизия и не са констатирани нарушения на закона за дължимите авансови данъци за наем, също са неоснователни. Действително представени са (едва след указания от съда) издадения РД и РА на „Елгери“ ООД, но в тях липсват констатации по отношение дължими авансови данъци за наем, тъй като такива въобще не са били предмет на ревизията.

От друга страна не се ангажираха никакви доказателства за действително плащане на задължението чрез съответното платежно нареждане или друг документ, като и не се поиска евентуално назначаването на съдебно-счетоводна експертиза, която би могла да установи това плащане и съответно точния размер на задължението.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

По отношение на установените задължения за 2014 г.

За 2014 г. жалбоподателят е декларирал получен доход от наем на недвижимо имущество в размер на 5 274,72 лв., годишна данъчна основа от 4 747,25 лв., дължим данък в размер на 474,73 лв., авансово удържан данък - 356,04 лв. и данък за довносяне в размер на 118,00 лв., внесен на 06.04.2015 г.

В резултат на извършената ревизия е установено превишение на разходите над получените доходи в размер на 118 146,29 лв., към която сума е прибавен и декларирания доход от наем в размер на 5 817,31 лв. По реда на чл. 122 от ДОПК е определена годишна данъчна основа от 123 963,60 лв. и дължим данък в размер на 12 396,36 лв. След приспадане на авансово внесения данък в размер на 356,04 лв., е установен данък за довносяне в размер на 11 922,32 лв.

Направени са констатации относно осъществените сделки с недвижими имоти, между които продажба на апартамент с Нотариален акт №2/17.01.2014 г. в [населено място] за сумата от 120 283,54 лв. и покупка на незастроен поземлен имот в [населено място], в.з. „К. дол“ за сумата от 48 938,75 лв., съгласно Нотариален акт №108 от 14.03.2014 г. Върху посочения терен е построена еднофамилна жилищна сграда с гараж, въведена в експлоатация на 13.04.2018 г.

Представените от жалбоподателя доказателства във връзка с изграждане, обзавеждане и облагородяване на обекта са преценени от ревизиращия екип като недостатъчни, поради което е възложено извършването на експертиза за установяване стойността на вложените материали и разходите за изграждането на жилищната сграда с гараж със застроена площ от 235,34 кв.м. и РЗП - 470,99 кв.м., в т.ч. отоплителна инсталация, стойността на паркоместата в двора, входната и обходната алея от 74,71 кв.м. и вложени материали и разходи за изграждане на оградата около имота, С., видеонаблюдение, озеленяване, поливни системи и др.

Според извършената в ревизионното производство експертиза, разходите по изграждане на обекта за периодите от 2014 г. до 2017 г. са в общ размер на 536 259,33 лв. без ДДС, в т.ч. за изграждане на жилищната сграда, включително

инсталации – 468 984,43 лв.; за изграждане на ограда – 53 621,89 лв.; за изграждане на паркоместа и алеи – 1 550,23 лв. и за озеленяване – 12 102,78 лв. Посочените пазарни стойности са определени съобразно Наредба №9/14.08.2006 г. на МФ, като е приложен методът на увеличената стойност. Пазарната стойност от 49 469,00 лв. с включен ДДС на част от обзавеждането е съобразено с декларираните от ревизираното лице данни.

Експертизата е приета с протокол от 23. 12. 2020 г. (стр. 102), т.е. след срока за приключване на ревизията, който е до 11. 12. 2020 г.

По искане на процесуалния представител на ответника е допусната съдебно-оценителна експертиза, която да даде заключение за пазарната цена на същия имот.

Съгласно заключението на вещото лице, по приетото и неоспорено заключение, което съдът кредитира изцяло като компетентно изготвено, пазарната цена е в диапазона 434 936,34 лв. и 551 605,97 лв.

На стр. 26 от издадения РД се сочи, че разпределението на вложените средства за 2014 г. изграждане на къщата е 209 872,95 лв. с ДДС.

В същото време вещото лице е посочило разходи за 2014 г. в рамките между 188 161,95 лв. и 252 77,84 лв.

Доколкото тази взета в РД е приблизително средна на двете стойности посочени от вещото лице, съдът намира че същата е правилно определена и не се нуждае от корекция, поради което са неоснователни доводите в жалбата за неправилно определяне на тези разходи.

Съдът намира за неоснователни и доводите в жалбата относно заплатените авансови данъци за 2014 г. от страна на „Е.“ О., като в случая напълно важат гореизложените мотиви за 2013 г. и липсата на достатъчно индивидуализиращи данни в представените справки.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

По отношение на установените задължения за 2015 г.

За 2015 г. Р. не е подал годишна данъчна декларация. В хода на ревизията не е установено превишение на разходите над получените доходи. Установени са получени и недекларирани доходи от наем в размер на 702 лв. и доходи от други източници в размер на 1 580,19 лв. Определена е годишна данъчна основа за облагане от 2 282,19 лв. и дължим данък в размер на 228,22 лв.

Видно от издадения РД (стр. 20-30 от същия) при справка по сметките на жалбоподателя е установено, че за тази година са постъпвали по 65 лв. месечно или общо 780 лв., като основанието е наем на гараж. Също така е установено от движенията по сметките, че по сметка на жалбоподателя е постъпила сумата от 1212,16 лв. превод от Д. Б. и по друга сметка 368,03 лв. или общо 1580,19 лв., които са посочени като други облагаеми доходи. В тази връзка е неточно обяснението дадени в писмените бележки на процесуалния представител на ответника, че сумата от 1212 лв. не била включена, тъй като в РД се сочи общата сума. В същото време, тези доходи не се обложени, като Р. не е подал ГДД за тази година, поради което правилно същите са включени в паричния поток.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в жалбата, че сумата от 1212,16 лв. били дадени на заем в брой, които са върнати по банков път, тъй като няма никакви представени доказателства за това.

Съдът намира за неоснователни и доводите, за неправилно определени разходи за

екскурзии като се позовава на протокол за извършена проверка според който изразходваните средства са 5194,96 лв., докато в РД е залегнала сумата от 9973,82 лв. Действително в протокол от 15. 03. 2019 г. (стр. 528 от адм. преписка) се сочи именно цитираната от жалбоподателя сума, но при извършване на проверка не се установяват данъчни задължения, а такива се установяват на базата на издадения РА. При издаването на оспорения акт, са съпоставени извършените разходи и по други сметки на жалбоподателя, а не само по цитираната в протокола сметка в „Първа инвестиционна банка“ АД.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за неоснователна в тази си част.

По отношение на установените задължения за 2016 г.

За 2016 г. Р. не е подал годишна данъчна декларация. В резултат на извършената ревизия е установено превишение на разходите над получените доходи от 58 333,92 лв., недеklarирани доходи от наем в размер на 702 лв. и доходи от други източници в размер на 1 197,57 лв. Определена е годишна данъчна основа от 60 233,49 лв. и данък в размер на 6 023,35 лв.

В жалбата се твърди, че неправилно не е включена сумата от 53 698,78 лв., поради което салдото в края на годината щял да бъде друг.

В писмените бележки на процесуалния представител на ответника се твърди, че жалбата в тази си част била неоснователна, тъй като жалбоподателят не е декларирал наличните суми.

Съдът намира жалбата за основателна в тази си част.

Видно от издадения РД (стр. 30 от същия) в хода на ревизията самия ревизиращ екип е установил за 2015 г. превишение на приходите над разходите в размер на 53 698,78 лв. Тази положителна величина, при ревизиите по чл. 122 от ДОПК обаче задължително влиза като начално салдо за следващата 2016 г., поради което същото няма да е нула, както се сочи в графа 2 от таблицата за 2016 г. (стр. 32), като начално на данъчния период, а 53 698,78 лв.

Относно положителната разлика от предходната година, която следва да залегне като начално салдо за следващата година са изложени мотиви в Решение № 16094 от 20.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 8991/2018 г., Решение № 12396 от 19.11.2015 г. на ВАС по адм. д. № 10645/2014 г., Решение № 4046 от 13.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 11566/2019 г. и др.

При това положение превишението на разходите над получените доходи няма да е 58 333,92 лв., а ще бъде 4635, 14 лв. Прибавените към тях доходи от наем в размер на 702 лв. и доходи от други източници в размер на 1 197,57 лв. правят данъчна основа от 6534,71 лв. или данък в размер на 653, 47 лв.

По отношение на установените задължения за 2017 г.

За 2017 г. Р. е подал ГДД, с която е декларирал получени доходи от наем на недвижимо имущество в размер на 22 000 лв., годишна данъчна основа за облагане в размер на 19 800,00 лв. и дължим данък в размер на 1 980 лв., който е внесен.

В резултат на извършената ревизия не е установено превишение на разходите над получените доходи. Установено е, че за периода лицето е реализирало доходи от наем в размер на 1 206 лв. и доходи от други източници в размер на 60,12 лв., които не са декларирани. Определена е годишна данъчна основа от 1 266,12 лв. и дължим данък в размер на 126,12 лв.

По отношение на установените задължения за 2018 г.

За 2018 г. Р. е подал ГДД, с която е декларирал получени доходи от наем на

недвижимо имущество в размер на 6 394,13 лв., годишна данъчна основа за облагане от 5 754,72 лв., дължим данък в размер на 575,47 лв., авансово удържан данък 496,80 лв. и данък за довносяне в размер на 78,00 лв.

В резултат на извършената ревизия не е установено превишение на разходите над получените доходи. Установени са получени и недекларирани доходи от наем в размер на 12 315,64 лв. и доходи от други източници в размер на 1 300,00 лв. Определена е годишна данъчна основа за облагане от 13 615,64 лв. и дължим данък в размер на 1 361,56 лв. След приспадане на авансово внесения данък в размер на 496,80 лв. е установен данък за довносяне в размер на 864,76 лв., от които 78,00 лв. са прихванати с налична сума по сметка.

Видно е, че за тези две години в жалбата не са изложени никакви мотиви, въпреки че се иска изцяло отмяна на оспорения РА. В същото време, съдът намира правилни съображенията изложени в РД, а впоследствие и в РА за недекларирани доходи, в подадените от лицето данъчни декларации, които са обложени в хода на ревизията.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна, с изключение на 2016 г., за когато установените задължения следва да се изменят.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от жалбата. От страна на жалбоподателя няма искане за присъждане на разноски и освен това е представено само адвокатско пълномощно без данни за заплатено възнаграждение, поради което на жалбоподателя разноски не се присъждат. На основание чл. 8, ал. 1, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 2540 лв., като освен това са направени и разноски за експертиза в размер на 500 лв. или общо 3040 лв. Съобразно уважената/отхвърлена част от жалбата, на ответника се дължат разноски общо в размер на 515 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ по жалба на Й. Б. Р. от [населено място], ЕГН [ЕГН], Ревизионен акт № Р-22002220003583-091-001 / 27. 07. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1765 / 19. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, **В ЧАСТТА** на установените задължения за 2016 г. в размер на 6023,35 лв., като определя същите на 653, 47 лв. със съответстващите им лихви за забава.

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Й. Б. Р. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22002220003583-091-001 / 27. 07. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1765 / 19. 11. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, **В ОСТАНАЛАТ ЧАСТ**, в която са установени задължения за довносяне по ЗДДФЛ в общ размер на 14 318,81 лв., както и съответните лихви за забава в размер на 8 815,17 лв.

ОСЪЖДА Й. Б. Р. от [населено място], ул. Б.“ № 1, ет. 2, ап. 4, ЕГН [ЕГН], да

заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” - С.,
направените по делото разноски в размер на 515 (петстотин и петнадесет) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен
административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: